

جهان بینی اسلامی!

حلز تفکر و عمل یک مسلمان واقعی در برابر جهان هستی ، جامعه اسلامی ،
و فرد و اجتماع .

برای رسیدن به زندگی سالم و توأم با سعادت (نه تنها رفاه و خوشبختی) بسیار مشکل است. برخی این نازسایی بشردا ناشی از توجهی او به این گونه مسائل پنداشته اند ، ولی چنین نیست و بشر در این راه نیز کوشش های فراوانی نموده ، رنجها کشیده است .

پیدا شدن مکتبهای مختلف و «ایسم» های گوناگون ، در زمینه های ایدئولوژی ، فکری ، اخلاقی ، اجتماعی ، سیاسی ، اقتصادی و .... همه نموده هایی از تک پویی یا تجزیه انسان برای یافتن راه حل زندگی است و چون بررسی تمام نظریاتی که در این باره گفته شده ، از گنجایش یک بحث فشرده بیرون است ، فعالانه اشیوه‌ی «جهان بینی اسلام» را در پاره‌ای از این زمینه ها مورد بررسی قرار می دهیم :

۱- خدا و طبیعت :

مهمترین پایه‌ی جهان بینی اسلام مریوط به رابطه‌ای است که بین «خدا» و «جهان هستی» قابل است .

با این همه پیشرفت و درخشش علمی و صنعتی که در قرنهای اخیر نسبیت انسان گشته و بسیاری از نیروها و انرژیهای ذخیره شده‌ی طبیعی را در پرتو فروغ علم، اشتغال و با کمک تکنیک به آنها دست یافته است و لی تا کون زاده صبحی برای زندگی مسالمت آمیز و ایجاد رابطه صحیح بین خویشن و دیگران ، پیدا نکرده است ازیرا هنوز نمی داند که چگونه باید خود را بسازد ؟ چگونه جهان را بیند؟ چطور رهبری شود؟ و بادیگران چگونه رفیار کند ؟ و .... و حتی این پیشنهای علمی و صنعتی ، مشکلات تازه‌ای نیز برای انسان تولید کرده است . فیرا از یک سو ، در اثر غرور علمی و شیفتگی و خود باختنگی در برابر صنعت ، رابطه اش را با معنویات و اخلاق قطع کرد و از سوی دیگر ، هوشها و امیال توسعه طلباء در او اوج گرفت و زبانه کشید ، تا آنجا که در بسیاری از موارد ، حتی همین علم و تکنیک و مفرهای متکبر اراده ای استئمار و استعمار خود کشید ! از این رهگذر روش می گردد که یافتن راه صحیح

هدفی آفریده است .

باید توجه داشت که از نظر اسلام، اعتقاد به خدا جای اعتقاد به علل و قوانین طبیعی رانعی گیرد، بلکه خدا، پذیرد آورنده و قانونگذار آنها شناخته شده است و کشف اسرار طبیعت و یافتن علل و عوامل طبیعی، هیچگاه با اعتقاد به خدا متفاوت ندارد، بلکه هر اندازه، اسرار طبیعت که نشان دهنده نظم دقیق و حیرت‌زای حاکم بر گیتی است. آشکارتر گردد، بیش از پیش برایمان مسلمان، افزون می‌گردد. از این روز آن مجید پیروان خود را به پژوهش‌های علمی و دقت در آثار باستانی زمین، به منظور دست یافتن بدراز آفرینش و چگونگی آغاز خلفت، تشویق نموده می‌فرماید:

«فُل سِرْوَا فِي الْأَرْضِ فَانْظُرْ وَا كَيْفَ يَدَ الْخَلْقَ...» (۴)؛ (بگو در زمین اگر دید و نگرید آفرینش چگونه آغاز شده است؟)

بدین گونه که طبق مکتب «رئالیسم» (۱) بدان ماده را مجموعه‌ای می‌داند که در خارج از ذهن و مستقل از اندیشه‌ای انسان؛ وجود دارد راساس یک سلسه قوانین که آنها «قوانين طبیعی» نامید؛ تنظیم یافته است، و هر موجودی آنچه ای ادامه‌ای حیات طبیعی لازم داشته، از آن بهره‌مند شده و در آموزشگاه فطرت، راه بکاربردن آن را نیز مونخته است.

(۲) بدین ضرورت‌هایی حساب شده است (۳) و بطور کلی آنارجهایی و هدف‌گیری، در بر تاسرجهان آشکار است، وابن خود روشنگر وجود لراح و قانونگذاری آگاه و مقتدر است اسلام این طراح مقتدر و آگاه را «خدا» معرفی کند. خدا ای که تمام موجودات جهان را، طبق آنچه منظمی بهم مربوط ساخته، هر کدام را برای

۱- رئالیسم به معنی حقیقت‌گرایی است، در برای «ایله‌آلیسم» که به معنی ذهن‌گرانی است وابدآیست کسی است که برای جهان؛ وجود خارجی و حقیقی را نمی‌پذیرد و معتقد است جز آنچه در ذهن انسان نقشی نداشت؛ وجودی تدارد؛ بنابراین اسلام بامکتب رئالیسم موافق است، لیکن با معنای و سعیت از آنچه ماتریا لیستهای مادیها (برای آن می‌شناسند و معتقد است هر چیزی که با حواس قابل درک باشد یاد لیل عقلی وجود آن را اثبات کند؛ حقیقت دارد).

۲- اقباس از قرآن مجید (طه ۵۰)

۳- مانند منسق شدن آب هنگام بخششتن که استثنای در یک قانون غیریکی است (ذیراً امید دانیم هر اندازه بیزان حرارت جسم پایین باید جسم آن نشرده تر گشته؛ از حجم آن کاسته می‌شود. ولی آب هنگامی که منجمد می‌گردد؛ حجم آن افزون می‌شود)

و بنز طبق قانون «انتروپی» در علم «ترمو دینامیک» اثریها روبه تحلیل می‌روند و به پرسی می‌گرایند کی تو لیداعیل ذر موجودات زنده و تبدیل مواد خاکی به آنی برخلاف آن است (مرا جمه شود به کتاب اسلام‌جوان)

۴- عنکبوت ۲۰

است و تاحدی می‌تواند، از افراط درشهو ترانه
ولا باليگری افراد بکاهد.

اما نکته‌ای که در اینجا قابل گفتن است، ایران
است که، با غرض انکار خدا که منجر به انکار هدف
در آفرینش است، توجیه خردپذیری برای ایران
مسئولیت انسان، نمی‌توان یافت، زیرا اگر غرض
شود، در این جهان که تاریکی و ناآگاهی برآید
حکومت می‌کند؛ «طبیعت کور» انسان را به صورت
یک «وصله‌ی ناجور!» آفریده و بدون هیچ هدفی
و هیچ انگیزه‌ای، هستی را بر او تحمیل نموده است
چگونه انسان مسئول شناخته شود؟ او چرا (حتی د
برابر همنوع) احساس وظیفه کند؟

با پذیرفتن «هیچ و بوج» بودن جهان؛ منطقی تر ا
هر کاری، سود جوئی شخصی، لذت گرانی
لا باليگری است اب تمام آثار و نتایج نشت و نثار
تلخ آن، بلکه از آن هم منطقی تر، انتشار و خود کشی
است!

اشتباه نشود منظور؛ تجویز این روش خطرناک
نیست، بلکه می‌خواهیم بگوییم: احساس مسئولیت
واحترام به مقام «انسانیت» تنها با اعتقاد
منذهبی و اعتقاد به وجود خدا، قابل توجیه
است.

آری؛ انسانی که طبق نقشه‌ای دقیق و طراحی
شده و به منظور رسیدن به هدفی عالی؛ خود آگاه
آفریده شده است و همچون حلقه‌ای از زنجیر پیوسته
جهان هستی است، مسئول است.

و نیز از نظر اسلام، آنچه درجهان طبیعت هست،
می‌تواند به گونه‌ای مورد استفاده انسان قرار گیرد،
از کرات آسمانی گرفته، تا آنچه در زمین موجود
است مانند کوهها، معادن، بنات، حیوانات
و... و شب روز و... همه و همه برای انسان قابل
تسخیر است (۵) ولذا در مدارک اسلامی هیچ کجا
به تغییرهایی نظری «قهر طبیعت» برخورد نمی‌کنیم،
بلکه طبیعت یکی از دوستان صمیمی انسان معرفی
شده است. از پیامبر اسلام (ص) نقل شده که نگاهی
به «کوه احمد» انداخت و فرمود:

«این کوهی است مادر دوست دارد و مانیز آن را
دوست داریم» (۶)

رابطه‌ی دوستی دوچار بین ما و کوه، تغییر اطیفی
از خدمت طبیعت است به انسان...

۲- موقعیت و مسئولیت انسان:

خبری برخی از مکتبهای ماتریالیستی، انسان را
در حاله‌ای از عظمت و احترام نگریسته، اورادر برای
دیگر انسانها، مسئول شناخته‌اند، اینان می‌گویند:
«هر چند انسان پدیده‌ای از جهان ناآگاه است،
اما اکنون که به صورت موجودی «آنگاه» بوجود
آمده، در برابر انسانیت و انسانها مسئول است،
مسئول است که در راه خوشبختی دیگران و برای
تامین رفاه آنان بکوشد».

این طرز تفکر که به نظر ما، انگیزه‌ی اصلی
آن؛ تدابی فطرت و وجدان آدمی است - مسلمان
به سود انسانها است و موج نسبتاً محرك و امبدخشی

۵- رجوع شود به قرآن مجید: ابراهیم ۳۲- نحل ۱۲- حج ۶۵ و ۲۶- لقمان ۲۰ و جایه ۱۲۹.

۶- تفسیر فی ظلال القرآن ج ۱ ص ۱۰

اورا در جایگاهی رفیع و مقامی والا خواهیم دید.
انسان از نظر قرآن؛ نماینده و «خلیفه خدا» (۹)
و تنها موجودی که استعداد پذیرش امانت الهی
(وظیفه و مسئولیت) را داشته؛ معرفی شده است؛
امانتی که آسمان و زمین و کوهها و اقباب و سهای تاب
نگهداری آن را نداشته اند (۱۰)

ازین گذشته در جای دیگر صراحتاً از احترامی
که انسان نزد خدادارد و اینکه بربسیاری از موجودات
بر تری دارد؛ یاد نموده است (۱۱)

این موقعیت ممتاز که حقوقی برای او برگردان
افراد همنوع ایجاب کرده؛ صرفاً به خاطر «انسان»
بودن او است (با صرف نظر از مسلک و آین وی)
امیر مومنان علی (ع) در عهدنامه مشهوری که
برای «مالک اشتر» نوشته و در آن خطوط اساسی
برنامه‌ای را که یک دولت باید اجرا کند ترسیم نموده
است چنین می‌نویسد:

«مردم یا مسلمانند و برادر دینی تو؛ با غیر مسلمان
و شریک و همنوع تو» البته انسان در صورتی از این
موقعیت ممتاز برخورد دارد است که از استعدادهای
گران اینها یعنی که در وجود او هست؛ به شیوه‌ی صحیحی
در راه تکامل خویش و جامعه‌ی خویش؛ استفاده
کند و گرنه ممکن است در سیر نزولی و انحطاطی؛ از
چهار بیان نیز گمراه تر گردد (۱۲)

بقیه دارد

انسانی که مجهر به نیروی خود است و به منظور
و بایی در راه تکامل از استعدادهای ویژه‌ای برخورد دارد
نیز دیده و در نهاد او، و دایع ارزشمند و جدانی، سپرده
مده است؛ مسئول است؛ در بر ابر آفریدگار؛ در بر ابر
منوع؛ در بر ابر هدف؛ در بر ابر افراد خانواده و حتی
در بر ابر خودش نیز مسئول است.
در پاره‌ای از متون مدارک اسلامی، مخصوصاً
ازدی «مسئول» در مورد انسان بکار گرفته شده
ست؛ از جمله:

۱ - قرآن مجید ضمن ترسیم جریانهای روز
پیامت و دادگاه شگفتی که برای تمام مردم تشکیل
می‌گردد؛ می فرماید:

وَقِفْوُهُمْ إِنَّهُمْ مَسْئُولُون (۷) : اینان را
نگاهدارید زیراً مسئولند)

۲ - در جای دیگر، دستگاههای ادراک انسان
را مسئول دانسته؛ می فرماید: **«إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ**
وَالْفُؤَادَ، كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا» (۸)

(کوش و چشم و خرد؛ تمام اینها مسئولند)
۳ - و نیز سخنی که از زبان پیامبر اسلام (ص)
مشهور است؛ دایره‌ی مسئولیت انسانهای این گونه
توسعه می‌دهد: **«كُلُّكُمْ رَايٌ وَكُلُّكُمْ مَسْئُولٌ**
عَنْ كُرْعَيْتِهِ»: «شما همگی پاسدار و نگهبان جامعه
خویش هستید و همه مسئولید)

وما اگر این انسان را از دیدگاه اسلام بنگیریم؛

۷- صافات ۲۶ ۸- اسراء ۳۶

۹- بقره ۳۰ ۱۰- احزاب ۷۲

۱۱- اسراء ۲۰

۱۲- اعراف ۴۴ و فرقان ۱۷۹